BUEJEGEREN

Medlemsblad for NBJF

2-97

NBJF`S STYRE :

Formann	**Vidar Bjørnli** Postboks 366 1502 Moss	69258556 90884658
Nestformann	**Gerd Jørgensen** Ragnhildrød 3160 Stokke	33337347
Kasserer	**Arve Vestgård** Skjellestadhagen 20 1380 Heggedal	66781187
Styremedlem	**Kjell R. Sæther** Elvevegen 6 1435 Kråkstad	64863722
Styremedlem	**Terje Larsen** Tjøllinggt. 33 3112 Tønsberg	33314358
Varamedlem	**Bjørn M. Lie** Gråbeinsletta 40 3030 Drammen	32884063
Varamedlem	**Per E. Bolstad** Danskerudveien 12 1430 Ås	64943222

INNHOLD:

Formannens side	3
Elverum 1997	4
IBEP 1997	6
Ikke alle ting går etter planen	8
Rimelig buejakt i Afrika	20
Pilhyllen	20
Eksklusiv buejakt i Afrika	21
Buejakt i Zimbabwe 1997	22
Kjekt å vite om Buejegeren	26

BUEJEGEREN`S REDAKSJON :

Ansvarlig Gerd Jørgensen
Annonser Gerd Jørgensen

BUEJEGEREN :

Utkommer 2 ganger i året (mars og september).
Utgiver: Norges Buejeger Forbund (NBJF).
Årsabonnement/medlemskontingent: kr. 250,-
Forbundets bankkonto: 5179 05 04449

Innlegg og foto er velkomne.
Synspunkter som kommer til uttrykk i de forskjellige artikler er forfatterens og representerer ikke nødvendigvis NBJF`s holdning.
Stoff til BUEJEGEREN må være redaksjonen i hende senest 4 uker før utgivelsesdato.

FORMANNENS SIDE

Vi er på riktig spor nå. Vi har nettopp hatt en stand på Nordiske Jakt og Fiskedager i Elverum. Responsen vi fikk var meget bra.
Vi hadde et stort militær telt og en liten skytebane på standen vi hadde. Messen varte i 4 dager og det var mange som besøkte oss. Det var nok en 500 - 600 personer som prøvde å skyte med bue i løpet av messen. Vi vil nok prøve å delta på den samme messen til neste år. 29200 personer besøkte De Nordiske Jakt og Fiskedager 1997.

Jeg skrev noen ord om verving i forrige nummer av Buejegeren. Etter det vi ser til nå blir vi sakte men sikkert flere. Vi for forsette og jobbe målbevisst slik at vi en gang slipper og dra ut av landet for å jakte. Et av spørsmålene som kom opp under Elverum messen var hvorfor vi finnes og holder på med det vi gjør når det ikke er lov å jakte med pil og bue i Norge. Det er nå helt sikkert at skal det bli lov å jakte med pil og bue i Norge må det være noen som jobber mot det målet. Det å dra utenlands for å jakte er i å for seg en fin opplevelse, men kan vi få det slik som Danmark å jakte dyr opp til og med rådyr ville det bare være velstand å være norsk buejeger. Noen av de pengene vi legger igjen på utenlandsk jakt kan isteden bli lagt igjen her. Sammenlikner vi oss med jakt med gevær legger vi statistisk sett ned kun 10% med vilt med samme antall jaktdager. Ut i fra det vil det ikke bli mindre vilt på grunn av oss.

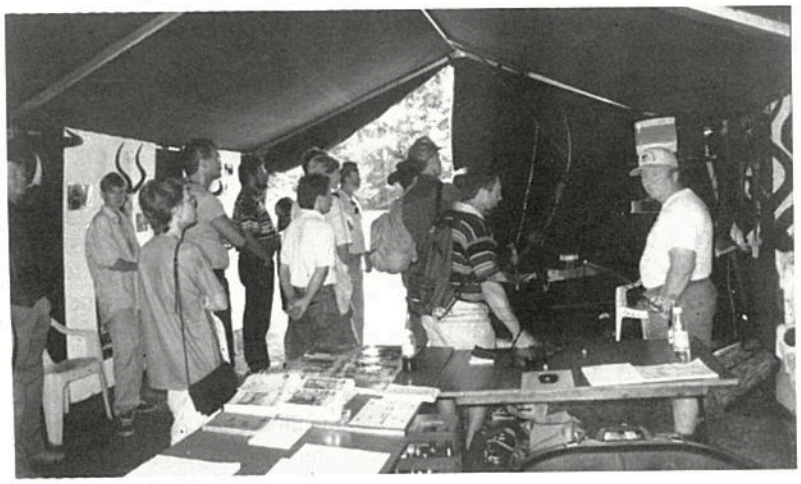
Jeg håper at vi neste år kan få til noen 3-D stevner i regi av NBJF/lokal klubb.
Det er litt å tjene på slike stevner og det er 3-D dyr og få leid til stevner om en ikke har midler til å kjøpe noen. 3-D skyting er en av de sporter som øker mest i USA for tiden. Det Svenske Buejegerforbundet og lokale klubber i Sverige hadde en 3-D Cup i år. 19 stevner i løpet av 1997 er meget bra. Finske buejeger forbundet og lokale klubber i Finland har 7 stk 3-D i året.

Vi er avhengig av at noe skjer i NBJF og for å beholde de medlemmene vi har. For å bli flere må vi jobbe målbevisst og ha et tilbud til medlemmene. Noe av det vi tenker på er å øke utsendelse av BUEJEGEREN fra 2 til 3 utsendelser pr. år. Om du har stoff til bladet vil vi gjerne ha det.
Vi besluttet på Årsmøtet å øke kontingenten med kr. 50,- fra 1998. Det ble veid for og imot men årsmøtet kom fram til at for å komme videre er vi avhengig av litt mer penger. Vi håper og tror at alle medlemmer støtter opp selv om kontingenten er øket med kr. 50,-
Vi trenger din støtte.

Vidar Bjørnli
Formann NBJF

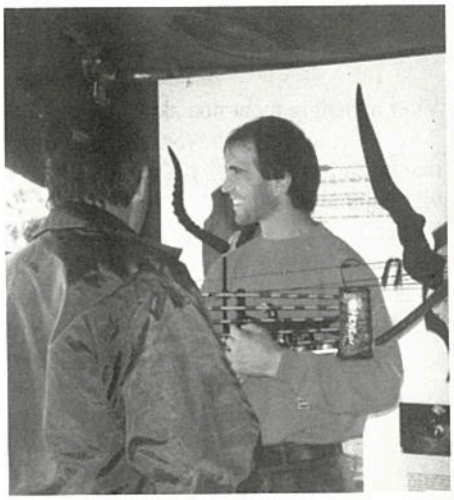
ELVERUM 1997

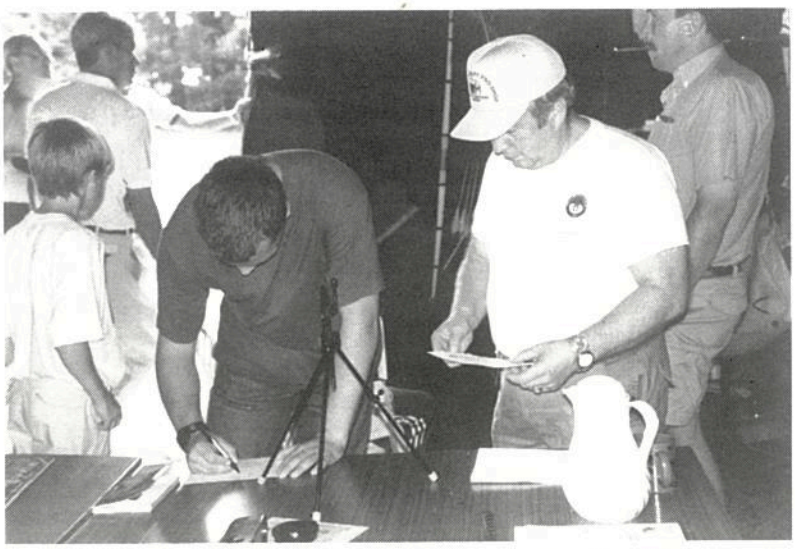
Den 7 - 10 august blev de 35. Nordiske Jakt- og Fiskedager avholdt på Elverum i regi av Norsk Skogbruksmuseum. Norges Buejeger Forbund var for anledningen representert med egen stand hvor den overveiende del av styret deltog med opplysning om buejakt, buens effektivitet og arrangerte prøveskyting for interesserede ved hjelp av diverse lånte buer.

NBJF's stand på Elverum tiltrakk en hel del mennesker. Spesielt var WOBA videoen populær

Vidar Bjørnli, Gerd Jørgensen, Arve Vestgård, Bjørn M. Lie, Kjell Sæther, Terje Larsen, Per Inge Sekkenes og Hans Rudrudjordet gjorde en bra jobb. Hvor mange av de totalt 29.224 besøkende på de 35. Nordiske Jakt- og Fiskedager som var innom standen vor er uvisst, men vi hadde veldig bra respons. Langt den overveiende del av dem som var innom var mere eller mindre positive til buejakt, spesielt etter å ha sett den svenske versjon av WOBA videoen hvor buejakt bl.a. blir sammenliknet med riflejakt på elg og rådyr. Det var overraskende få negative holdninger, og hver av oss som deltog på standen hadde vel bare en samtale hvor motparten var negativ. De som var negative gav stort sett uttrykk for dette med en gang de kom inn i teltet, og nektet konsekvent å diskutere på et saklig grunnlag «for jeg ved alt om buejakt !», ikke ville de se

Kasserer Arve Vestgård (t.h.) kunne notere 8 nye medlemmer.

WOBA videoen heller. Men som sagt så var langt de fleste positive over for buejakt, og mange var overraskede over DN's tidligere uttalelser i mediene (Jakt & Fiske m.fl.) i de siste par år - spesielt etter å se videoen.

Vor stand bestod av et stort militærtelt - vennligst utlånt av forsvaret gjennom Bjørn. M. Lie, som måtte stille personlig garanti på over 40.000 kr for teltet - innrettet med plansjer, trofeer, bueutstyr, bord og video m.m. Selv talte jeg på et tidspunkt 27 personer som stod og så på videoen, mens andre stod uten for teltet og pratet med Bjørn og Vidar. I tillegg var der full aktivitet på skytebanen som bestod av en ethafoam blink (bjørne figur) og to 3-D figurer (javelina og whitetail) vennligst utlånt av Terje Larsen. Skytingen var populær og mange blev overrasket over hvor enkelt

Alle som ville prøveskyte buene fik veiledning av bl.a. Hans Rudrudjordet og Terje Larsen (t.h.)

det var at treffe blinken med compoundbuene - spesielt etter tålmodig og effektiv veiledning fra spesielt Terje Larsen, Per Inge Sekkenes, Arve Vestgård og Hans Rudrudjordet. Omkring 500 - 600 personer prøvde å skyte med bue i løpet av messen.

Journalist Dag Bakka fra det svensk/norske jakttidsskrift «Jakt-journalen» besøkte vor stand. I oktober utgaven av «Jaktjournalen» (nr. 10/97) vil der i tidsskriftets «Norgesspesial» komme en god del om NBJF, hvorfor vi jakter med pil og bue, buen effektivitet m.m. Overskriften på denne artikkel bliver : «Hvorfor jakte med pil og bue ?»

Tekst & foto : Gerd Jørgensen

IBEP 1997

NBJF planlegger et IBEP kurs (**International Bowhunting Education Program**) med avsluttende prøver - både teoretisk og praktisk - og sertifisering av buejegere. IBEP er det eneste internasjonale kurs og sertifikat som er anerkjent og gjeldende for buejakt over størsteparten av verden. Kurset er foreløpig sat opp i oktober - med forbehold om endringer. Sted bliver Arendal eller nærområdet. Har du spørsmål angående IBEP, eller ønsker du å melde deg på kurset, så ring Gerd Jørgensen på telefon 33 33 73 47 (også fax).

UTSTYR FOR BUEJEGERE

Jeg skaffer utstyr av følgende merker til
svært konkurransedyktige priser:

Golden Eagle - Bear/Jennings - Darton -
PSE - High Country - Alpine - Hoyt - Martin -
Browning - Oneida Eagle - XI - Saunders - Golden Key
Futura - Cobra - Pro-Line - Easton - Beman. Samt diverse
tilleggsutstyr fra en lang rekke andre anerkjente
fabrikanter.

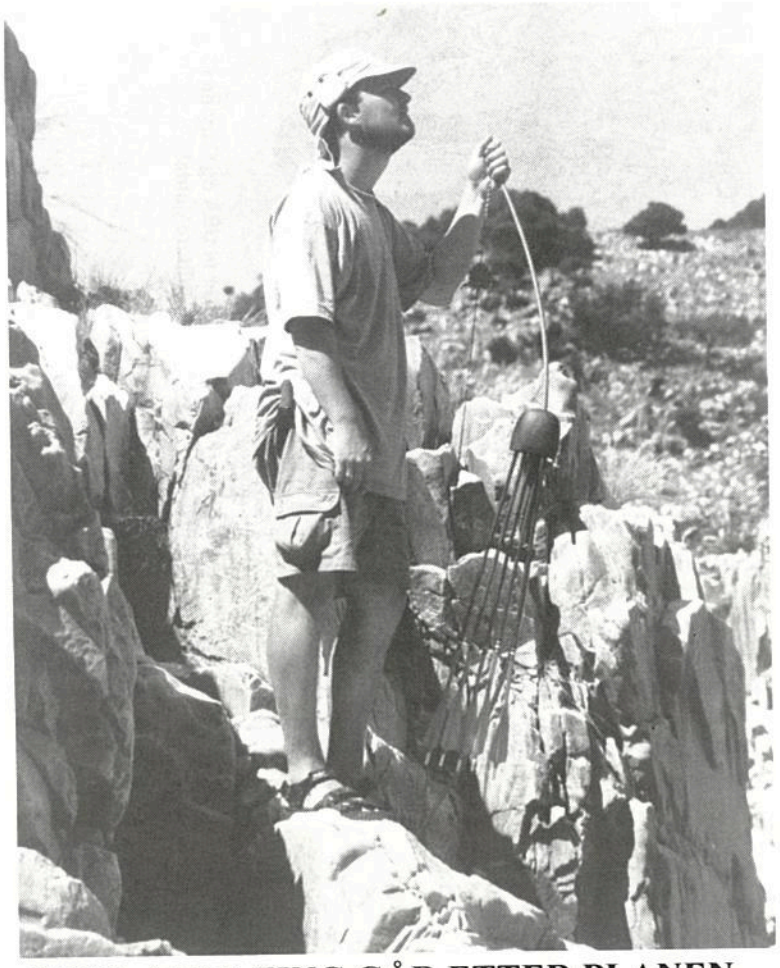
Jeg lagerfører først og fremst utstyr for buejegere,
men utstyr for konkurranseskyting skaffes også
i løpet av 1 - 2 uker.

Jeg formidler også jaktturer til USA og Canada i samarbeid med erfarne outfittere/guider i førsteklasses jaktområder.

ARVE O. VESTGÅRD IMPORT

Skjellestadhagen 20, 1380 Heggedal. Tlf. kontor: 67 57 14 16 Tlf. privat: 66 78 11 87 Mobiltlf.: 90 08 45 55

IKKE ALLE TING GÅR ETTER PLANEN...

De hese skrik gav genlyd gjennom kløften, og da jeg løftede hovedet så jeg to ravner sirkle over mig, for deretter å sætte seg på et klippefremspring 30 meter høgere end mig. Med hovedet på skrå utstøtte den ene ennå et hest skrik. «Velkommen hjem» følte jeg at den sagde, ... jo, sannelig var det godt at være hjemme igjen !

Et par uker tidligere var jeg ankommet til Jan Smuts Airport i Johannesburg, Syd Afrika. Min far stod ved utgangen fra tollen, og i løpet av et kvarters tid var vi allerede kjørende på veien mot Mahamba og grensen til Swaziland. De cirka 400 kilometer var hurtig overstått, hele tiden mens jeg sugde inntrykkene til

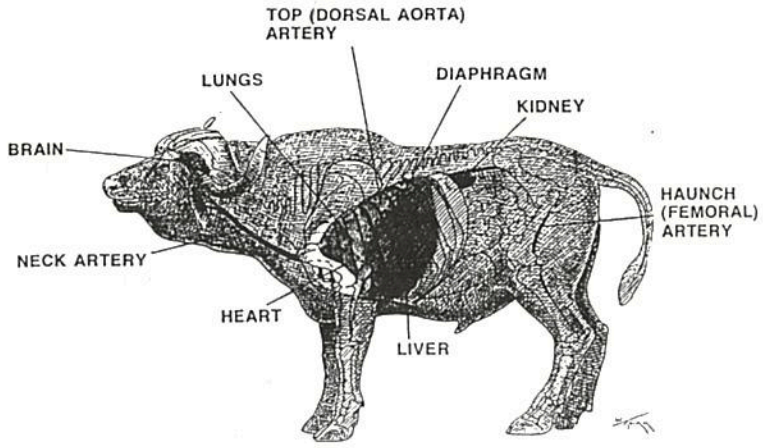
mig. Veien kjente jeg utenat, for jeg hadde kjørt her utallige gange før. Nu var det imidlertid syv og et halvt år siden jeg hadde været her sist, og mange ting var endret.

Reisen til Afrika

Siden denne Afrikatur hovedsakelig var planlagt for at padle kano på et par elver i Swaziland, samt at undersøke forholdene for diverse prosjekter i det sydlige Afrika, hadde jeg kun medbragt minimalt med bueutstyr. Jeg hadde reist fra Larvik til Frederikshavn i Danmark med cirka 55 kilo bagasje, inklusiv en 16,5' DR Ally kano. Fra Danmark hadde jeg reist videre ned til Afrika sammen med Verner Lundbak med familie - dermed kunne vi fordele bagagen mellom os, så vi kun hadde de 20 kg. bagasje pr. person som flyselskapet tillot (pluss tilsvarende vekt i håndbagasje). På grunn av vekten kunne jeg dessverre ikke medbringe min compoundbue, og hadde kun plass til min egenproduserte langbue - en modell «Almbogi», 52#@28" og 62" lang. Den lå sikkert og godt oppbevart i et spesialfremstillet transportrør i hardplast, sammen med en haug med piler i et tilsvarende rør. Grensepasseringen gikk smertefritt, og i løpet av en halv time var vi hjemme hos mine foreldre i Nhlangano, hvor maten stod på bordet.

Opp til Daniels farm

Allerede 2 dage etter ankomsten reiste vi opp nordpå i landet til nasjonalparken Malolotja, hvortil vi ankom i et av Afrikas berømte tordenvær. Etter to dage i nasjonalparken kjørte vi igjen mod grensen inn til Syd Afrika.

Mine foreldre skulle opp til den kjente Kruger National Park i Syd Afrika, sammen med familien Lundbak. Etter å ha krysset grensen skilte våre veier. De andre fortsatte mod Kruger, mens jeg satte kursen mod Nelspruit og videre nordvest inn i det som tidligere var provinsen Transvaal. Siden jeg skulle gjennom det beryktede område Lebowa, hadde jeg en 20 liters jerrykanne med ekstra bensin bag i bilen, samt en lille ekstra forsikring liggende i siden ved bildøren. Noe der føltes ekstra betryggende, da jeg etter et par hundrede kilometer kjørte 50 kilometer feil, og var ved å gå tom for bensin .... nettopp i Lebowa.

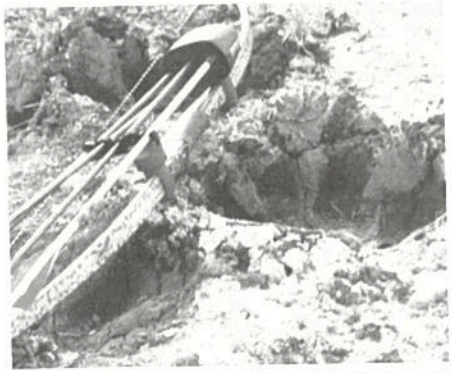
Jeg overnattet på hotel i Potgietersrus, og kjørte tidelig neste morgen videre opp til Daniel Uyttenhoven's farm ved grensen til Botswana. Jeg ankom ved 11:30 tiden og blev mottatt av Daniels foreldre John og Norma Uyttenhoven. Etter å ha innrettet mig på gjesterommet, hvilt mig og ellers sett mig lidt omkring, spiste vi en bedre 3 retters viltmiddag. Daniel, som hadde kjørt 3 franske jegere til flyplassen i Johannesburg, ankom først ved åtte tiden på kvelden.

Limpopo River - legg merke til de tre flodhester midt i billedet

Limpopo River og flodhester

Klokken blev mange før vi fik lagt os, men allerede 5:30 neste morgen var jeg ute i terrenget med buen. Jeg så et par vortesvin og en enkelt bushbuck, men de var alle på alt for langt hold. Jeg hadde en avtale med Daniel om kun å skyte vortesvin, bushbuck og mindre antiloper som duiker, og hvis jeg fik sjansen kun en impala. Etter en times tid gikk jeg tilbake til campen, hvor Daniel nu var stått opp. Vi tog en enkel frokost med kaffe og toast, og gikk deretter ned til Limpopoelven, for at rydde en sti i krattet langs floden. Her skulle jeg hver

dag tilbringe et par timer med smygjakt på bushbuck. Limpopoelven danner grensen mellom Botswana og Syd Afrika, men danner også 2 kilometer av grensen til Daniels farm.

Krattet langs Limpopo var perfekt for bushbuck, men der var også ulemper ved at smyge sig gjennom dette tidelig om morgenen og sent om ettermiddagen. De perfekte tidspunkter for smygjakten, var nemlig også de tidspunkter der var størst sjanse for at hilse på et par av elvens innbyggere ... flodhesten. «Hold spesielt øye med den gamle han, eller hunnen med ungen», hadde John sagt. Well, jeg visste nesten ikke hvem av dem, jeg helst ville støte på. Men det gikk greit, en morgen overrasket jeg hannen på cirka 30 meters avstand, mens han gresset på flodbredden. Jeg hadde ikke sett ham, og han hadde ikke sett mig - ikke noen god kombinasjon hvis man vil fra det med livet i behold. Heldigvis sprang han gjennom krattet ut mod elven, så jord, blader og grene sprøytet til alle sider og avslutningsvis et kjempe plask. Hunnen med ungen så jeg kun fra lang avstand mens de oppholdt sig i vannet.

Smygjakt inne på farmen

Etter at have ryddet en sti i krattet langs Limpopo gikk vi tilbake til campen hvor Gary House, en av Daniels venner, ventede sammen med hans kone. Gary arbeider normalt som selvstendig rørlegger, men har også lisens som Professional Hunter (PH). Han og hans kone skulle tilbringe et par fridager på farmen - han med at jakte og hun med et par gode bøger. Den ettermiddag kjørte vi inn på selve hovedparten av farmen, et område på cirka 2 x 5 kilometer hvor der finnes kudu, waterbuck, impala, bushbuck, vortesvin, duiker, steenbok og alle de små viltarter. Inne på hovedfarmen hender det at der kommer streif leopard - noe jeg selv skulle merke et par dage senere. I tillegg har Daniel tilgang til mange andre viltarter innenfor cirka 2 timer i bil. I løpet av 1997 skal han sætte flere dyr ut i sit eget område, hovedsakelig for at bygge bestanden opp til det den engang var.

Sporing - ferske spor etter vortesvin

Siden klokken allerede var mange valgte vi å ta en kortere tur. Gary blev sat av først og begynte at gå langsomt gjennom bushen opp mod campen. Fem hundrede meter lengere henne langs veien blev jeg sat av og begynte på min egen snikjakt. Vi kom begge frem til campen uten noe jaktbytte. Jeg hadde sett 4 waterbuck, og Gary hadde sett en duiker.

Daniel Uyttenhoven

Daniel Uyttenhoven - Gourmet Kokk og Professional Hunter

Den kveld var der fest i leiren. Middagen bestod av 3 retter : først en kald «lettersoup» med isterninger, deretter kudu fillet og til sist is med sjokolade topping. Drikkevarene var tilsvarende eksklusive og bestod av de beste syd afrikanske viner, eller øl, fruktjuice og brus for dem der ønskede dette. Daniel har tidligere hatt restaurant og været engasjert som kokk ved store selskaper for flere hundrede mennesker. Han er en meget god kokk, og laver stort sett alltid maten til sine klienter alene. Hans to store lidenskaper her i livet er matlaging og buejakt. Han er pasjonert buejeger og bruker kun rifle eller hagle som «backup» for sine klienter når de jakter farlig vilt, eller når der absolutt må kjøtt i fryseren. Daniel er den første moderne buejeger som har tatt ibex med bue (Spania 1996), og foruten det hjemlige afrikanske vilt har han også tatt amerikansk puma (cougar) og whitetail med bue. Han vil kun have buejegere på sit eget terreng, og er klar over buejegerenes frustrasjoner over at have en PH eller guide bag sig hele tiden. Hos ham er det buejegeren selv der bestemmer. Vil man jakte alene gjør man det så lenge det ikke bryter med reglene, vil man have ham med som guide går han med, vil man kjøres inn i terrenget fremfor at gå gjør han det. Han er buejeger og ved hvordan buejegere ønsker å jakte.

Daniel Uyttenhoven med spansk ibex - nedlagt i Spania 1996

Jakt sammen med Gary

Hver morgen gikk jeg langs floden, eller oppe på sletten oven for floden. Gary og jeg skiftes til at gå i forskjellige retninger hver morgen, sammen med Daniel hvis han følte for å jakte selv. En formiddag bestemte Gary og jeg os for at jakte impala sammen - han skulle have et hundyr og jeg en buk. Hvis vi fik skuddsjanse på vortesvin var det min tur først. Vi gikk rundt i terrenget i nærmere 5 - 6 timer i 38 graders varme uten at se så meget som en enkelt impala. Spor var der nok av, og dem fulgte vi og kom ganske nær flere gange - for så at høre lyden av hovene mod sandet når de sprang vekk.

Vi så imidlertid flere duiker og steenbok og overraskede to vortesvin, som dessverre var vekk før jeg overhodet fik tenkt på at få en pil ut av koggeret. Vi så også flere ferske spor etter kudu, men «det grå spøkelse» selv så vi ikke noe til. Vi kom tilbake til campen sultne og godt trøtte. Men som alltid kunne Daniels matlaging råde bod for en sulten jegers mage.

Jakt alene

Jeg jaktet ellers alene, og blev enten kjørt inn til et eller andet punkt og gikk selv ut derfra, eller gikk selv inn til at begynne med. Ulempen med at jakte alene var selvfølgelig at jeg først måtte gjøre mig kjent med terrenget før jeg kunne få en fornemmelse av hvor dyrene konsentrerte sig. Daniel gav noen gode råd, men det var ikke let at finne frem før jeg kjente terrenget så godt, at jeg visste helt nøyaktig hvor han mente. Da bushen stadig var tett og grøn var det forholdsvis gode forhold for snikjakt til fots - selv om at dette antagelig er den vanskeligste form for buejakt.

I treestand ved vannhull

Siden jeg kun hadde et begrenset antall dage til rådighet, besluttede vi os for at jeg skulle ta sjansen på å sidde i en treestand ved et av vannhullene - til tross for at det ikke var sikkert at noe vilt ville komme på denne årstid. Jeg gikk inn til vannhullet tidelig en morgen og satte meg oppe i treet. Etter et par timer følte jeg en bevegelse bak meg og vendte forsiktig hovedet. En steenbok var på vei inn. Jeg hadde allerede sat en pil på strengen og gjorde mig nu klar til at skyte så snart der blev anledning. Steenbokken gikk i en sirkel uten om vannhullet og kom hen under treet 4 meter under hvor jeg satt - hele tiden uten at komme inn i et av de felter hvor jeg kunne få et rent skudd. Jeg så febrilsk etter en mulighet for å skyte, men siden jeg ikke hadde trenet på at skyte i 90 graders vinkel ville jeg vente til bukken gikk videre. Da den gjorde det, var det imidlertid uten å gi meg en ren skuddsjanse, og jeg måtte lade den gå.

Impala

Jeg var tilbake i campen til lunch, og ved totiden kjørte Daniel mig inn til treestanden igjen. Her satt jeg frem til klokken 17:30, og hadde egentlig gjort mig klar til at gå ned fra treet, da jeg så en lille flokk impala nærme sig. Det var 5 bukke - 3 ungdyr og 2 voksne med gode horn. De var mistenksomme, men kom til sist helt inn. Et av ungdyrene stod helt rolig med bredsiden til på en avstand av kun cirka 10 meter i nesten 10 minutter. Det hadde ikke været noe

problem at sætte en pil i den på denne avstand, selv med min langbue og instinktiv skyting. Men da jeg hadde en avtale med Daniel om kun at skyte en impala, ville jeg hellere ha en av de fullvoksne. Jeg ventede derfor på at en av dem skulle komme helt hen til vannhullet. Ingen av dyrene drakk vann, der var stadig så mange små vannpøler i bushen, at ingen av dyrene hadde noe egentlig behov for at komme til de større vannhuller. Ingen av de to største bukke kom nærmere, og isteden begynte flokken at bevege sig vekk fra vannhullet - jeg lirket derfor buen rundt i den retning de gikk, mens jeg desperat prøvede at finne en tunnel mellom grenene at skyte igjennom. For sent ..., flokken forsvant uten at jeg hadde hatt noen sjanse på det dyr jeg ville have.

Regn !

Jeg tenkte ved mig selv at i morgen skal de nok komme tilbake igjen, og da har jeg sjansen. Det blev aldrig sådan, for fra klokken ni om kvelden regnet det hele natten og et godt stykke tid ut på formiddagen. Hele neste dag kom der små regnbyger, og bushen ble enda mere fuktig end den hadde været før. Små og store vannpøler dannede sig overalt i terrenget, og kanskje enda viktigere : vegetasjonen ble mere grøn, saftig og frodig. Grøn og saftig vegetasjon er nok til at dekke væskebehovet for mange av Afrikas antilopearter, og derfor er den daglige vandring til vannhullet ikke nødvendig. Afrikanske dyr frykter kanskje vannhullet mere end noe andet, og ikke ved noe andet sted er de mere på vakt. Det er ved vannhullet at noe griper fatt i dem og eter dem, og derfor går de ikke andet end når de absolutt må. Dyrene oppholdt sig nu over hele området, og kunne ikke lokaliseres til et enkelt sted med hundrede prosents sikkerhet. Jeg visste allerede i utgangspunktet at denne tid på året ikke var den beste for buejakt, men regnet som kom nu var helt uventet, selv for farmere som hadde boet i området hele livet.

Gary's Steenbok

Jeg oppgav nesten håpet, men fik motet tilbake da Gary neste formiddag skjøt en steenbok. Han hadde i mange år ønsket at ta en steenbok med bue, men hadde aldrig hatt noen god skuddsjanse før nu. Selvsagt var han godt fornøyet.

Gary House med steenbok

Helt uvisst hadde vi kommet i nærheden av hinannen, og mens jeg stod og drakk en tår vann kom han plutselig ut fra en busk 100 meter lengere henne - slepende på steenbokken. Jeg hjalp ham med at bære buen, mens han selv bar bukken på veien mod campen der var godt 4,5 kilometer vekk. Vi hadde kaldt over håndradio til John om at komme at hente os, for Daniel var selv et eller andet sted i terrenget med sin bue. Vi hadde alle håndradioer med os i bushen, og i campen og Daniels bil stod radioen på hele tiden mens der var folk ute i terrenget. John kom i løpet av 20 minutter, og etter at vi kom tilbake til campen begynte Daniels tracker Franz at «skinne» dyret for utstopping.

Waterbuck

Samme ettermiddag satte jeg mig ved et åpent felt ved et vannhull bag en skjerm av tornegrener som Daniel og jeg bygde opp. Daniel kjørte mig de cirka 5 kilometer inn til stedet, og allerede 20 minutter etter at han hadde forlatt stedet kom der to waterbuck. Hannen var meget mistenksom og så hele tiden mod mit skjulested, hunnen blev derimot roligere etter en stund og begynte at drikke. Hun stod helt rolig med bredsiden til på cirka 10 meters avstand. Hannen stod på samme avstand, men med front mod mig, hele tiden uten at fjerne øynene fra mit skjulested. Jeg hadde en avtale med Daniel om ikke at skyte waterbuck, så jeg hadde ikke noe at tape ved at bevege mig. Jeg prøvede derfor at se hvor meget bevegelse jeg kunne tillate mig før de stakk av. Overraskende nok gjorde de ikke tegn til ytterligere nervøsitet når jeg bare bevegde mig meget langsomt - jeg kunne tilogmed trekke buestrengen helt til ankerpunkt uten at de reagerte. Etter 15 minutter gikk de langsomt vekk igjen. Så gikk der lang tid uten at der hendte noe, fuglene satt i bushen rundt mig og sang - en enkelt kom ned og satte sig på en gren en halv meter over mit hoved. Da den oppdaget hva jeg var for noe, fik den nesten hjertestopp og falt bakover av skrekk før den hurtig fløy avgårde.

«Nu kommer den og tar deg !»

Ved 17:00 tiden hørte jeg plutselig en hes og raspene «hosten» til venstre for mig (noe i retning av når man hoster slim opp fra halsen). Hvor lang avstand der var til det som lavde lyden var nærmest umulig at avgjøre og kunne være alt fra 40 meter eller lengere. Første gang lyden kom trodde jeg det var vortesvin som gryntet, men anden gang tenkte jeg «Hva er dette ?». Så begynte lyden at komme med 3 - 5 minutters mellomrom, men hele tiden fra forskjellige steder i en halvsirkel rundt mig - fra venstre mod høyre. Det blev snart mørkt, og nu

begynte jeg at få lidt nerver på. Jeg trodde nu at det enten var løve eller leopard og flyttet mig derfor lidt nærmere det nærmeste træ - så var det bare at springe rett opp når den kom ! Jeg hadde håndradio med, men følte tross alt at det ville være lidt flaut at kalde allerede nu. Da lyden begynte at gå tilbake i motsatt retning trakk jeg to pile til ut av buekoggeret og lagde dem klare på jorden foran mig - samtidig begynte jeg at undersøke hver eneste skygge mellom grene og blader rundt omkring mig. Jeg var spesielt nøye med at se bag mig, som var helt åpent inn mod bushen. Da der plutselig blev helt stille, var jeg nesten helt sikker på at «nu kommer den» ! Jeg hadde da slået radioen på - Daniel ville have at radioen skulle være på cirka en halv time før solnedgang - og hørte etter 10 minutter Daniel på radioen med beskjed om at han allerede var på vei for at hente mig. Han var da en kilometer vekk. «Pyhh ...» tenkte jeg og skyndte mig ut i den nærmeste åpning hvor bilen kunne komme frem og hvor jeg kunne se 20 - 30 meter til alle sider. Da Daniel kom og jeg beskrev lyden jeg hadde hørt, var han ikke i tvil om at det var en leopard som hadde gitt mig et «challenge», fordi den merket at jeg satt ved vannhullet.

Leopard spor

Lyden bekreftede bare at det helt sikkert var leopardspor han hadde sett, da han gikk en kort tur om ettermiddagen. Neste morgen fik vi bekreftet at det var leopard, ved at se helt ferske spor. I løpet av de følgende dage så vi friske leopardspor hver dag - nesten alltid etterfulgt av sporene fra en enslig hyene (som kom inn i bygningen i campen en natt etter jeg hadde reist - den ville ta katten, som gikk helt amok). Sist der hadde været leopard på farmen hadde den også været fulgt av en enslig hyene, og Daniel regnet med at det muligvis var samme par.

Leopardspor - højre forpote og bakpote

Duiker

Etter at Gary hadde reist satt jeg en ettermiddag igjen i treestanden ved et av vannhullene - ikke fordi jeg forventede at der ville komme noe inn, men mere fordi jeg ikke hadde lyst til at gå i vått gress hele ettermiddagen. En Grey Duiker kom forbi i sin typiske raske gangart. Duikeren er en av de antilopearter som er helt uavhengig av vannkilder - de får hele deres væskebehov dekket gjennom de planter de spiser.

Plutselig stoppede den og stod helt stille med bredsiden til på en avstand av cirka 18 - 20 meter. Jeg dro buestrengen tilbake på min fars recurvebue, som jeg hadde medbragt som reservebue, siktede ved hjelp av et enkelt pinnsikte og slapp pilen. Mine tre 5 ½ tommer lange røde fjær på pilen gav mig et visuelt spor, der viste at pilen hadde en perfekt bane mod hjerte/lunge området. Men akk nei ..... duikeren hørte at jeg slapp pilen, og mens pilen var i luften gikk den ned i knæ og sprang fremover. Pilen gikk cirka 5 centimeter for høyt hen over ryggen på

dyret uten at gjøre skade, og borede sig dypt ned i jorden.
En av fordelene med buejakt er at man alltid kan se på pilen om man har truffet eller ikke - treffer man vil der alltid være hårrester og blod på pilen. Min pil var like så ren som da jeg trakk den fra buekoggeret. Den kveld viste Daniel mig en video av en amerikansk buejeger der hadde jaktet hos ham i 1996, som hadde skutt med en kraftig compound mod en duiker der dukket sig - i langsom billedvisning kunne man se hvordan duikeren går ned i knærne og dykke under pilen !

Tilbake til Swaziland

Det var nu tid for mig at kjøre tilbake til Swaziland og komme ut i kanoen. Tidelig neste morgen kjørte jeg avgårde og stoppede kun for at fylde bensin et par gange. Mat kjøpte jeg på Wimpy i Piet Retief før jeg krysset grensen.

Etter en kort rekonoseringstur fant Verner og jeg hurtig ut av at vannstanden i elvene var temmelig lav. Meget av regnet hadde kommet tidelig i regntiden og vannstanden var derfor lavere end normalt på denne årstid. Vi besluttede os for at begynne lidt lengere ute på ruten end planlagt. Etter at have pakket kanoen og sat den i vannet gikk vi ombord og skulle padle nedover elven. Vi kom ikke langt, for kanoen stod bom fast på bunden. Well vi ville ikke gi os så hurtig, så vi vinket farvel til transportsjefen (min far) og trakk kanoen videre. Jeg trodde at elven endrede sig et par hundrede meter lengere fremme. I det minste gjorde den det da jeg var mindre og hadde boet i området, men meget kan endre sig på 7 ½ år. De tilstøtende små elver som jeg husket var tørrlagte og vannstanden var like så lav som den var i begynnelsen. I tillegg var elveleiet fylt med kjempe store stein som elven hadde gravet frem av sandet under tidligere gode regntider.

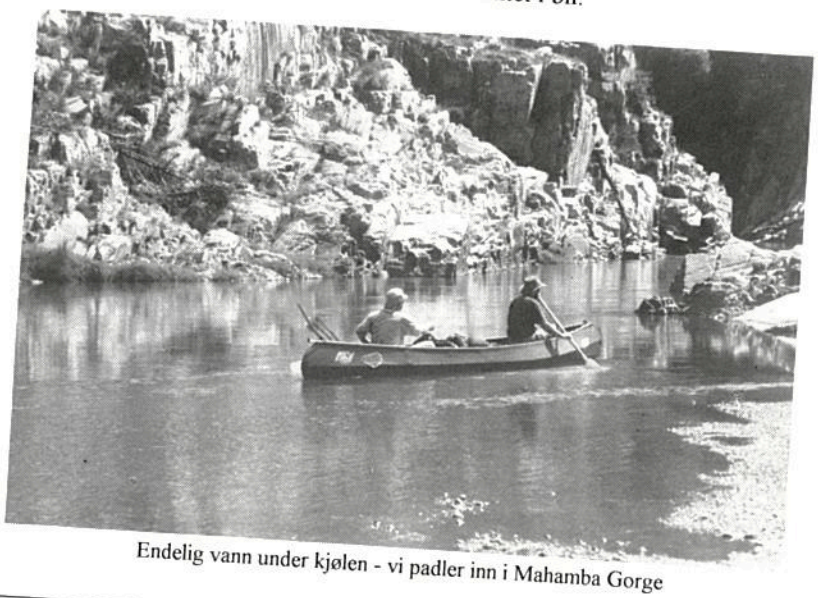
«Den Store Kanovandring 1997»

«Den Store Kanovandring 1997»

Den første dag kom vi ikke langt, kun meget få kilometer som vi måtte slide og slepe os gjennom. Vi har begge lang erfaring med kanoer i både glasfiber og aluminium, og var begge overbevist om at ingen av disse to materialer ville have holdt til den mishandling som kanoen blev utsatt for allerede første dag. Ettersom turen skred frem kom vor lille ekspedisjon til at gå under navnet «Den Store Kanovandring 1997», og vi var mildt sagt imponert over hva Ally kanoen tålte av juling og mishandling på skarpe stein, greiner og trestubber. Nu hadde jeg godt nok padlet i en Ally kano før, men jeg hadde ikke trodd at den var så sterk, for den ser tross alt temmelig spinkel ut. Vi hadde flere «check points» hvor vi hadde planlagt radiokontakt med min far, og flere gange måtte vi oppgi og blev kjørt videre ned av ruten og blev sat i elven pånyt.

Endelig ordentlig vann

Da vi endelig oppgav Nsongweni og Ngwavuma elven besluttet vi os for at gå videre på Mkondo River. Her var der vand ! Vi startet så tett opp til grensen inn til Syd Afrika som vi kunne komme, og padlet inn i en smal kløft. Her brukte vi lidt tid på at nyte elven, og her følte jeg mig hjemme. Men også på Mkondo måtte vi oppgi. Etter at have padlet flere kilometer kom vi til en rekke med fosser med et totalt fald på omkring 120 - 140 meter. Vi visste fra rekonoseringsturen, at lengere fremme blev vannstanden like så lav som på Nsongweni så etter en kort diskusjon besluttede vi os for at oppgi videre fremgang med kanoen. Hadde vi fortsatt og kommet til at sidde fast nede i Mkondo Valley, ville vi sannsynligvis have måttet etterlate både kano og diverse andet utstyr for at komme os opp til nærmeste sted hvor vi kunne blive hentet i bil.

Endelig vann under kjølen - vi padler inn i Mahamba Gorge

Black Mamba

Tiden var kommet for Verner at reise hjem, og siden jeg hadde fått et par ekstra fridager kjørte jeg igjen opp til Daniel. I denne omgang var det meget varmt, og nesten ulidelig at oppholde sig i solen midt på dagen. Jeg jaktet derfor kun tidelig morgen og sent om ettermiddagen. Etter et mere eller mindre ubehagelig møde med en sort mamba var jeg ikke inne på hovedparten av farmen i et par dage, men konsentrerte mig om bushbuck og vortesvin i området langs Limpopo.

Det var forresten den første mamba jeg noensinne har sett utenfor glasburene i slangeparkene, noe jeg alltid har ønsket at oppleve. Det ubehagelige ved situasjonen var bare at det var et stort eksemplar av typen (3,5 - 4 meter og tykk som min underarm, hovedet ca. 1,5 meter over bakken i oppreist stilling). Den var fullt klar over hvor jeg var, og jeg var til fots ... ikke morsomt ! Daniel fortalte at Gary hadde skutt etter sannsynligvis denne mamba et par måneder i forveien, da den var nede ved et vannhull i nærheten. Fra cirka 40 meters avstand hadde han skutt 3 - 4 pile etter den uten at treffe. Den hadde blitt lidt «små irritert», men hadde ikke funnet ut av hva der hendte - hverken Gary eller Daniel hadde været nede for at se etter pilene.

Tilbake til Afrika

Jeg jaktet i nesten 11 hele dage totalt - for det meste spesielt etter bushbuck og vortesvin - og det eneste jeg fik var en god demonstrasjon av viltets sanser, og et brennende ønske om at vende tilbake og ta revansje. Fire gange var jeg innenfor min effektive skuddavstand med recurve og langbue, og flere gange innenfor rekkevidde av min compound (som lå hjemme i Norge) men der var alltid et eller andet .... Et par gange var det fuglene (Grey Lourie - Go'away Bird). Mere ofte var det min egen feil - noen gange med god hjelp av vinden - men for det meste, var det dyrenes øyne og ører der var bedre end mine. Hvis de ikke hørte mig, så de mig ....

Og sådan gikk det for mig. Buejegerens dilemma : jeg så godt med dyr og hadde flere sjanser, men til syvende og sist så skjøt jeg ikke noe. Allikevel hadde jeg nok den mest spennende og fantastiske jakt noensinne, og elskede hvert eneste sekund av turen - bare det at være tilbake i bushen, se sporene og merke luktene var verdt hele reisen.

Jeg må tilbake. Kanskje i juli, august eller september .... en ting er sikkert, jeg skal til Afrika igjen.

Tekst & foto : Gerd Jørgensen

RIMELIG BUEJAKT I AFRIKA

Er du interessert i å jakte i Afrika uten å måtte pantsette hus og bil, har du muligheten hos Daniel Uyttenhoven til langt under den pris du må betale noe andet sted. Jakten foregår delvis på Daniels egen farm og delvis på andre områder langs Limpopo elven og grensen til Botswana - alt etter hvilke viltarter du helst vil jakte på. Daniel har som operatør av safarifirmaet ***Lumbata Safaris*** blant annet Martin familien som eier Martin Archery Inc. i USA som faste klienter, og han var involvert som PH da den første Cape Buffalo blev tatt med en Beeman pil. Jakt hos Daniel er et godt utgangspunkt for rimelige buejaktture til Syd Afrika. Er du interessert kan du kontakte Gerd Jørgensen, telefon/fax : **33 33 73 47.**

PILHYLLEN

Kjøp og Salg - for medlemmene

COMPOUNDBUE FOR SALG

Helt ny compoundbue for salg : Bear Superstrike XLR - One Cam. 60 pund ved 28 tommer. Selges komplet med 3 pilhyller, sikte, stabilisator, kogger og pile. Pris kr. 3000. Ring Reidar Korneliussen, tlf: 33779236.

BILLIGE TRENINGSPILER

Brukte piler i forskjellige dimensjoner og lengder selges for kr. 30,- pr. stk. (uten spiss). Plastfjærer. Spinntestet og garantert rette. Ring Arve O. Vestgård tlf: 66781187.

FJÆR TIL PILER FOR SALG

Naturfjær (kalkun) til piler. 5 ½ tommers Shield (die cut) i både rød og hvit farge. Pris kr. 3,- pr. stk. pluss porto/oppkrav. Kontakt Gerd Jørgensen, tlf/fax: 33337347.

CUSTOM BUER, PILER OG KNIVER

Håndlaget Custom Buer og piler. Buer i heltre, sammensatte og Bo-Tuff™ laminater. Mange valgmuligheter m.h.t. dekorering og materialer. Alle typer kniver, spesial kurs og guiding av turer (ta kontakt for informasjon og referanser). Kontakt: Gerd Jørgensen, Telefon/fax: 33337347.

EKSKLUSIV BUEJAKT I AFRIKA

For første gang noensinne åpnes et av de siste områder i Syd Afrika som har en naturlig bestand av «Big 5» for jakt - kun buejakt .... ! Har du drømt om at oppleve den opprinnelige afrikanske bush med en bestand av vilde elefanter, løver, hyener, bøfler, antiloper og over 300 forskjellige fuglearter som har været der i århundrer, har du nu sjansen for at lade den gå i oppfyllelse.

I det østlige Transvaal i Syd Afrika ligger ***Tangala*** - et uberørt privateid område på cirka 8500 ha. Området ligger mellom byen Hoedspruit og Orpen Gate inn til den verdensberømte Kruger National Park som danner et fredet kompleks på mere end 2,4 millioner ha. Det østlige Transvaal er et attraktivt turistområde, ikke minst på grunn av Kruger parken, men også fordi der finnes et vell av andre attraksjoner. Et område som vil være populært for hele familien, skulle du ønske at bringe resten av familien med deg.
I dette område finnes et vell av forskjellige dyrearter, og det er her at du nu har muligheten til at jakte med bue i et område som først blev åpnet for jakt i 1997. Området har tidligere kun været brukt som privat jaktområde. Jakten foregår enten som snikjakt eller fra treestand, med innkvartering i en eksklusiv «bush camp» med ekte Afrika atmosfære uten noen form for moderne luksus (som f.eks. strøm, telefon o.s.v.) og med dyr som går fritt. En annen mulighet er å vandre ut i terrenget og jakte og slå leir ut på ettermiddagen, for å overnatte i bushen. For å oppleve denne jaktform kreves flere deltagere, hovedsakelig p.g.a. vakthold om natten og vedlikehold av bålet som beskyttelse mod hyener og løver.

Jakten er ikke for enkeltpersoner, men for små grupper. Her har du mulighet til at spare på utgiftene ved bl.a. at lave maten selv (fortrinnsvis over bål) o.s.v. - flere alternativer finnes. Når du jakter kan du sende resten av familien på fotosafari til fots eller i Land Cruiser sammen med guide i en anden del av reservatet eller inn i selve Kruger Parken, Sudwala Caves, God's Window, Bourke's Luck Potholes eller lignende steder.

For mere information, kontakt :
Gerd Jørgensen, telefon/fax : 33 33 73 47

BUEJAKT I ZIMBABWE - APRIL 1997

Har aldri hatt noe forhold til Afrikanske dyr, men etter påvirkning fra Gerd Jørgensen og Bjørn M. Lie bestemte jeg meg for å dra til Zimbabwe på buejakt. Kjøkkenet trengte å pusses opp, men det ble avstemming om hva jeg skulle gjøre. Afrika eller nytt kjøkken. Det ble enstemmig, Afrika. (Kun 1 stemme.)

Ringte Terje Larsen for å fortelle han om mine planer. Terje hadde nettopp bestilt en ferietur til Portugal, men fikk avbestilt den turen og ble med til Zimbabwe. Turen gikk til Zindele safaris ca. 1,5 - 2 timer kjøring fra Harare. Vi tok fly Oslo - London- Harare og ble hentet på flyplassen av Scott Chutrie. Scott driver Zindele safaris. Vi ankom Zindele safaris ca. kl. 13.00 og etter lunsj og innkvartering tok vi en kjøretur ut i det området vi skulle jakte i. Farmen til Scott er på 28000 mål og det var kun tillatt med buejakt på det området.

Vi jaktet like etter regntiden var over og det var grønt gress og vann nok til dyrene over alt. Gresset var høyt og så tett med busker at dyrene ikke var lette å få tak i. I løpet av kjøreturen så vi Flere Impala, Wildebeast (Gnu) og Sebra. Etter kjøreturen med Jeepen så vi frem til morgendagen da jakten skulle starte.
Kl. 05.45 gikk gong gongen som hørtes lang vei. Vi ble vekket av en arbeider på farmen som slo på et stort jern hjul. Etter en kort frokost dro vi ut. Terje jaktet med Scott den første dagen og siden med Bob. Jeg jaktet med Mike. Mike og Bob jobbet for Scott som guider. Vi ble godt kjent med de i den tiden vi var der og har bare positive ting å si om dem.

Vidar Bjørnli med sin Eland

Terje Larsen med sin Eland (foto: T.Larsen)

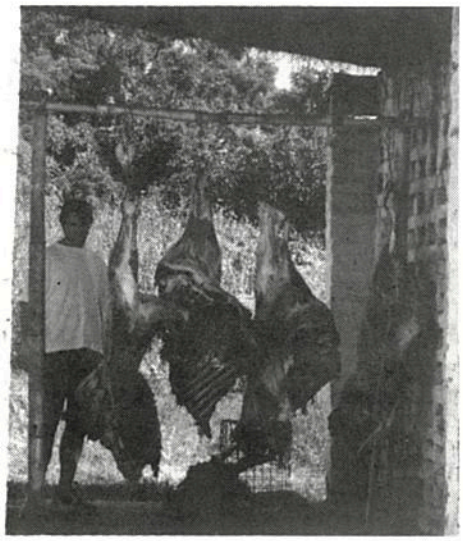
Vi jaktet fra kl. 06.00 til kl 12.00 Vi dro da tilbake til farmen for lunsj og for å slappe av til neste økt. Vi skjøt også mye med buen i pausen for å holde skyteferdigheten vedlike.
Ettermiddags økten gikk fra ca. 15.30 til 18.30. Det ble 8-9 timers jakt hver dag og vi var fornøyd når kvelden kom. Den første jaktdagen var interessant, men det ble ikke noe vilt på noen av oss.
Hver kveld ble avsluttet med et bedre måltid i hovedstuen på farmen. Maten og det som hører med til et godt måltid var meget bra. I løpet av uken spiste vi også noe av det vi fikk skutt. Det var også en opplevelse å gå rundt i huset og se på de forskjellige trofeene som hang rundt omkring. Scott har jaktet mye rundt i verden slik at her var det trofeer av det meste.

Treestand - kamuflert med sekkestrie

Jakt dag to begynte som den første. Opp til gong gongen og etter en frokost ønsket vi hverandre lykke til. Den morgenen skulle jeg og Mike prøve å

smyge på Kudu. Kudu er en stor antilope med meget fint trofé'. Problemet med kudu er at den liker tykke busker og ufremkommelig bush mye bedre enn meg. For å gjøre Kudu historien kort så er "min" Kudu forsatt ute i bushen og spiser seg stor. Den for kose seg til neste gang jeg drar til Afrika.

Vidar Bjørnli beundre slaktet (foto: T. Larsen)

Etter noen timer i ufremkommelig bush var tiden inne for å prøve Impala. Vi gikk til et område vi hadde sett Impala dagen før og så en flokk på en 10 - 15 dyr ute på en slette. Vi smøg oss så nærme vi kunne, men flokken beitet/gikk motsatt vei. Vi la oss i gresset ute på sletten for å vente på om flokken ville komme tilbake. Etter ca. 1/2 time kom det en Elan okse i lett trav rett imot oss. Den stoppet opp på ca. 50 meter. Med nesen litt opp merket den mulig lukten av en Normann i Afrika Den forsatte litt ut til høyre for meg og stoppet litt opp på ca. 30 meter med bredsiden til. Den fikk da smake på min Easton pil. Traff mulig litt høyt, men var fornøyd med skuddet. Den snudde og forsvant nedover sletten. Når den snudde så jeg pilen stakk ut på andre siden og viste at dette så lovene ut. Vi ventet en 1/2 time og begynte å følge spor. Blodsporet var lett og følge og etter 250 - 300 meter fant vi den under noe busker. Vi gikk for å hente hjelp og jeepen for å frakte den tilbake til farmen. Vi vommet den ut og delte den i to. Og fikk etter mye om og men frakten den tilbake. Den ble tippet til vekt mellom 600 - 650 kg. Elan er den største antilope arten som finnes. Det ble ikke noe mer jakt lykke den dagen.

På formiddags økten på dag tre var det Terje sin tur. Terje fikk også en Elan med et perfekt hjerte skudd. På ettermiddags jakten på dag tre sa jeg til Mike at vi må prøve på Impala.

Elefanter

Afrika har mye vilt og du ser mye vilt. Men å komme på bue avstand på dyr som har ører som parabol antenner, og ditto luktesans er ikke lett. Vi smøg på

Vidar Bjørnli med impala

noen dyr, men når vi var nesten på skyte avstand luktet de oss og forsvant. Mike hadde alltid et muskedunder av en .375 magnum med seg. Han pekte på min bue og sa "trow that shit and take this gun, its easier". Det er bue jakt. Det er vanskelig å komme på riktig avstand. Bestemte oss og prøve litt postering ved et vann de siste timene og etter en stund kom det en enslig Impala bukk inn. Etter litt tid fikk jeg den i den posisjon jeg ville ha den og på ca 25 meter fikk den en pil i seg som var plassert der den skulle. Pilen forsvant rett igjennom. Impalaen hoppet litt frem når den ble truffet, men stoppet opp med en gang. Den skjønte ikke hva som skjedde. Impalaen så rundt seg noen sekunder men skjønte ingen ting. Den prøvde da å gå men beina sviktet og den falt om. Min første Impala var et faktum. Det var det jeg kaller et typisk bueskudd. Dyret viste ikke hva som skjedde før det var over. Det samme som å skjære seg med en sylskarp kniv. Du merker det ikke før du begynner å blø..

Hver kveld like før solnedgang gikk vi tilbake til jeepen og kjørt den ut på en slette. Vi hadde en kjølebag med noe drikke (Ikke bare Cola). Vi satt oss da opp på taket for å skåle og avslutte jaktdagen. Solnedgangen ble en fin avslutning på jaktdagen. Mike skålte bestandig med å si "happy days" og det var sant. Vi hadde det upåklagelig.
Dagene gikk og vi jaktet i syv dager før vi skulle dra tilbake. Terje skjøt også en Impala og jeg skjøt en Elan ku. Vi fikk ikke sett så mye av Afrika, men for prøve å være der lenger neste gang.

En tur til Zindele safaris kan trykt anbefales og Terje og undertegnede er mer enn villig til å være behjelpelig med den informasjon som behøves. Det er også et sted som du kan ta med deg din bedre halvdel for en kombinert jakt/ferie tur.
Vi var begge meget godt fornøyd og det blir nok en ny tur til Zindele safaris.

Tekst & foto : Vidar Bjørnli

KJEKT Å VITE OM BUEJEGEREN

Buejegeren er organ for Norges Buejeger Forbund (NBJF) - tidligere Norske Buejegeres Forening. NBJF blev startet i 1988 av personer som var aktive buejegere, men som var tvunget til å jakte i utlandet siden buejakt ikke var tillatt i Norge. Buejakt er imidlertid tillatt i hovedparten av resten av verden.

Målet for NBJF er å informere offentligheten om at pil og bue er et effektivt jaktvåpen, som avliver viltet like humant og effektivt som moderne ildvåpen - til tross for at virkningsmåten er annerledes. NBJF har vitenskapelig underlag som beviser dette. NBJF har som hovedmål og arbeider aktivt for at få legalisert buejakt som jaktform også her i Norge.

Buejegeren utkommer 2 ganger årlig. Medlemskap i Norges Buejeger Forbund, som også inkluderer bladet, koster pr. dato kr. 250,- pr. år.
Bladets trykkes i A5 format og inneholder normalt 32 sider pr. utgivelse. Bladet trykkes i sort/hvit farge. Totalt opplag pr. utgivelse er pr. dato 300 stk.
Foruten til medlemmer av NBJF sendes bladet også til Norges Jeger og Fisker Forbund, Norges Bueskytterforbund, Direktoratet for Naturforvaltning, samt et utvalg av lokale bueskytterforeninger, jeger og fisker foreninger og biblioteker over hele landet.

Redaktør er Gerd Jørgensen, Ragnhildrød, 3160 Stokke. Telefon/fax : 33337347. Alle redaksjonelle henvendelser skjer til ham. Likeledes sendes alt stoff og bidrag til bladet til samme adresse. Forbundet administreres fra formannens adresse; NBJF c/o, Vidar Bjørnli, Postboks 366, 1502 Moss. Telefon 69258556

Stoff og bidrag til bladet bør helst skrives på data - Microsoft Word (innlegget sendes som utskrift sammen med 3 1/2" diskett med den aktuelle fil). Men også maskinskrevne og let leselige håndskrevne bidrag aksepteres. Bladet kan bruke alle typer bilder unntatt dias, såfremt de er skarpe og klare. Bilder og innlegg som ønskes retur må merkes tydelig med navn og adresse, og vedlegges frankert og adressert returkonvolut. Alle bidrag mottas med takk, men buejakt relaterte artikler prioriteres. Buejegeren kan dessverre ikke betale honorar for bidrag til bladet, men sender 3 eksemplarer av bladet til den enkelte forfatter. Deadline er henholdsvis 1. februar og 1. august.

ANNONSER

Småannonser (inntil 50 ord) for privat salg/bytte er gratis for medlemmer.
Annonser for arrangementer eller næringsdrivende koster pr. dato:
1/1 side: kr 300,- 1/2 side: kr 150,- Midtsider: kr 600,- Bagside: kr 300,-
Det kommer et tillegg på kr 35 pr. bilde såfremt foto ønskes brukt i annonsen.
Det gives 15 % rabatt ved gjentatt innrykk i minimum to utgaver av bladet (forskudbetales).

Original annonser leveres i følgende format (bredde x høyde):
1/1 side: 18 x 26 cm. 1/2 side: 18 x 13 cm. Bagside: 18 x 17 cm
Midtsider: to annonser med format som 1/1 side
Originaler vil blive redusert ca. 30 % i størrelse under trykking av bladet.
Trykkfargen på originalen skal og bør være sort, - ikke grå.
Deadline er henholdsvis 10. februar (nr. 1) og 10. august (nr. 2).

B

Blad i postabonnement

Returadresse: NBJF
v/ Vidar Bjørnli
Postboks 366
1502 Moss

STOKKE TRYKK